

není s to, by pravdu pověděla, jak § 151 čís. 3 tr. ř. ustanovuje, vyplývá jasně z onoho lékařského posudku, jemuž soud porotní, dovolává se ho, neporozuměl neb jej špatně vyložil. Že výslech u soudu není primitivním, všedním, často se v životě takové osoby jako jest Josefína A-ová opakujícím zjevem, jest na bíledni. Podotknouti dlužno, že již soudce vyhledávající měl podle §u 151 čís. 3 tr. ř. uvažovati, zda Josefu A-ovou vůbec má vyslechnouti, zvláště když poznamenal, že Josefa A-ová vůbec souvisle vyprávět nedovede, odbočuje stále od věci, nedává určité odpovědi a nemá slov k vyjádření. Jest tudíž zmateční stížnost v právu, a nevádí tomu ani to, že pak za souhlasu stran původní protokol Josefy A-ové byl čten. Nelze tvrditi, že by připuštění výslechu Josefy A-ové nebylo mělo účinku škodlivého pro obžalovaného při rozhodování poroty. I bylo proto zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a ježto se nelze obejít bez nového hlavního přelíčení, slušelo za souhlasu generální prokuratury podle §u 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 právem uznati tak, jak se stalo.

Čís. 2428.

Pod ustanovení §§ů 174 II., 175 II., 176 II. tr. zák. spadá krádež věci v ceně přes 50 Kč, nikoliv v ceně právě 50 Kč.

Krádež součástky železnice spadá pod ustanovení §u 175 I. b) tr. zák. jen, když krádež může mít vliv na bezpečnost železničního provozu.

Následky §§ů 3, 4 zákona z 21. března 1918, čís. 108 ř. zák. nastávají splněním podmínek odčinění, nýbrž teprve jeho provedením.

(Rozh. ze dne 23. června 1926, Zm II 234/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu ve Znojmě ze dne 16. dubna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 175 I. b), 175 II. b) a 176 II. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu prvé stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti obžalovaného nelze upříti důvodnosti, pokud výtýká rozsudku prvé stolice jednak podle čís. 4 §u 281 tr. ř. formální vadnost výroku o ceně husy, jejíž odnětí podřaděno pod ustanovení §u 175 II. b) tr. zák., jednak podle čís. 10 §u 281 tr. ř. právní mylnost výroku, že prkna z plotu M-ského nádraží odňatá byla věci v §u 85 písm. c) tr. zák. jmenovanou. Rozsudek řídí se zřejmě názorem, že zločin podle §u 175 II. b) tr. zák. jest po stránce hodnoty ukradené věci opodstatněn již zjištěním, že ukradená věc měla hodnotu (nejméně) 50 Kč, kdežto zločin ten předpokládá cenu vyšší než 50 Kč. Nesprávnost názoru nalézacího soudu sluší ovšem ponechat stranou, jelikož není

stížností uplatňována. Než i ku zjištění ceny 50 Kč dospěl soud — jak stížnost právem vytýká — na základě řízení, které zůstalo přes návrh obžalovaného neúplným. Poškozená Růžena K-ová cenila si husu na 60 Kč. Cenu tu pokládal nalézací soud patrně za přílišnou, neboť přiznal K-ové toliko náhradu 50 Kč, kdežto další její nárok na 10 Kč odkázal na pořad práva. Bylo-li takto důvodně za to míti, že poškozená oceňuje svou škodu příliš vysoko, bylo podle §u 99 tr. ř. buď slyšením svědků nebo znalci zjistiti, kolik škoda činí. To se nestalo. Soud prvé stolice omezil se v tom směru na čtení zprávy novin, v níž byla cena živých hus na trhu M-ském uvedena 30—50 Kč, a četnické zprávy, podle které neodpovídala ona zpráva skutečností a nekrmené husy prodávaly se tehdy na trhu v M. po 40 až 60 Kč a to husy určené k chovu asi o 10 Kč draže. V obojích těch cenách je dozajista též obsažena odměna za dopravu husy na M-ské tržiště, kdežto husa byla ukradena na venkově (v obci B.). Při nesouladu oněch poukazů bylo povinností nalézacího soudu doplniti podklad zjišťování ceny provedením průvodů rázu v §u 99 tr. ř. naznačeného, bylo-li o ně některou z procesních stran žádáno, jak se skutečně stalo. Při hlavním přelíčení, které se konalo dne 12. února 1926 před samosoudcem, který pak v něm 16. dubna 1926 pokračoval a rozsudek vynesl, navrhl obhájce, aby byly připuštěny důkazy, navržené v podání obžalovaného, že mladé husy, o jakou šlo, měly v době krádeže průměrně tržní cenu 30—35 Kč, za jakou byly na trhu i prodány, a žádá, by o tržní ceně mladých hus v rozhodné době byli slyšeni znalci. Zamítнув tento návrh, porušil nalézací soud předpis §u 99 tr. ř., takže jest rozsudek v dotyčné části, totiž ve výroku o zločinu krádeže podle §u 175 II. b) tr. zák. stížen zmatkem čís. 4 §u 281 tr. ř., který jest stížností důvodně uplatňován, jelikož nelze vyloučiti možnost, že znalecký posudek poukáže k ceně ukradené husy o tolik nižší než 50 Kč, že ani připočtením ceny dále ukradených tří prkem (6 Kč až 7 Kč 20) nebyla by zjednána úhrnná cena všech věcí odcizených, 50 Kč převyšující.

Ze slov §u 85 písm. c) tr. zák. »nebo vůbec za okolností zvláště nebezpečných« vyplývá, že zákon uvádí druhy věcí před oněmi slovy tam označených jen jako příklady předmětů, jichž poškozování páše se za okolností zvláště nebezpečných. Pramenem zvýšeného nebezpečí je patrně účel, jemuž věci ty slouží, a tímto účelem jest podle předpokladu zákona zřejmě zabezpečení provozu železnice po případě jiného z podniků a strojů tam pojmenovaných proti nehodám, ku kterým může v takovém provozu bez těchto věcí dojíti. Zvýšená ochrana těchto věcí §u 85 písm. c) tr. zák. závisí tudíž na tom, že neporušený stav těchto věcí má význam pro bezpečnost provozu. I shlediska §u 175 I. b) tr. zák. sluší proto součástku železnic řaditi mezi věci v §u 85 písm. c) tr. zák. jmenované a její odněti kvalifikovati jako zločin krádeže jen, když krádež může míti vliv na bezpečnost železničního provozu. Skutečností poukazujících k takové povaze prken obžalovaným odňatých rozsudek nezjišťuje. Rozhodovací důvody uvádějí jen, že je zjištěno, že prkna byla odcizena z nádražního plotu, kterým jest m-ské nádraží obeháno, a že tento plot slouží k ochraně provozu. Účel plotu takto jen povšechně naznačený není však podrobněji, přesně vymezen, není vysloveno, zda jest

technického, či jen hospodářského rázu, a není uvažováno ani o tom, zda plot chrání bezpečnost provozu proti nehodám, ku kterým by mohlo bez plotu v železničním provozu dojít, ani zda takový případný ochranný účel plotu mohl by odnětím několika málo prken doznati újmy. Onomu znaku zločinu krádeže podle §u 175 I. b) tr. zák. nedostalo se tedy v rozhodovacích důvodech skutkového opodstatnění ani po stránce objektivní, takže výrok o tomto zločinu spočívá na nesprávném použití zákona i jest zmatečným podle §u 281 čís. 10 tr. ř.

Kvalifikaci souzených krádeží podle §u 176 II. a) tr. zák. nebránila by skutečnost stížností namítaná, rozsudkem nezjištěná, že od předchozích trestů obžalovanému pro krádeže uložených uplynulo 13, pokud se týče 5 let. Nehledě k tomu, že tresty ty, jak stížnost výslovně připouští, dosud vymazány nebyly a jen skutečně provedené odčinění odsouzení, nikoliv už pouhé splnění podmínek jeho přináší následky v §§ech 3, 4 zákona ze dne 31. března 1918, čís. 108 ř. zák. uvedené, stížnost ani netvrdí a ve spisech není poukazů na to, že obžalovaný splnil všechny zákonné předpoklady odčinění svých dřívějších odsouzení, obzvláště, že napravil podle svých sil škodu tou neb onou z dřívějších krádeží způsobenou (srovnej § 1. zákona). Avšak normální vadností rozsudečného výroku, že cena husy činila 50 Kč, stal se (jelikož cena tří prken obžalovaným ukradených činí podle rozsudečného zjištění jen po 2 Kč až 2 Kč 40 h, tedy celkem 6 Kč až 7 Kč 20 h) vratkým i předpoklad nalézacího soudu, že hodnota všech věcí obžalovaným odňatých převyšuje 50 Kč, takže jest zmatkem čís. 4 §u 281 tr. ř. zasažen i výrok, že obžalovaný jest vinen zločinem podle §u 176 II. a) tr. zák. Pro ony zmatky §u 281 čís. 4 a 10 tr. ř. jest rozsudek zrušiti, aniž třeba zabývati se ostatními vývody stížnosti. Stalo se tak ihned v zasedání neveřejném podle §u 5 trest. novely, jelikož pro vadnost a nedostatečnost skutkových zjištění zrušeného rozsudku nelze uznati hned ve věci samé a nutno provésti nové hlavní přelíčení před soudem nalézacím.

Čís. 2429.

Lze položití jednu hlavní otázku (§ 318 tr. ř.) ohledně dvou předmětů téhož trestného činu.

Odpykání trestu na svobodě, uloženého rozsudkem, jenž předcházel odsouzení pro hrdelní zločin, spáchaný před oním prvním rozsudkem (§ 265 tr. ř.) není zostřením ve smyslu §u 50 tr. zák. a není na závalu odsouzení k trestu smrti.

(Rozh. ze dne 24. června 1926, Zm II 10/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského jako porotního soudu v Jihlavě ze dne 30. října 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem vraždy loupežné a úkladné podle §§ů 134, 135 čís. 1. a 2. tr. zák. a odsouzení podle §u 136 tr. zák. se zřetelem na §§y 34, 50 tr. zák. a 265 tr. ř. každý k těžkému doživotnímu žaláři, vyhověl